

Genforeningen forbød Landbrugsministeriet ved Cirkulære af 4. August 1920 Overdragelse af Landbrugsejendomme til Personer, der i Forvejen ejede en saadan Ejendom, eller hvor det drejede sig om Sammenlægning af en eller flere Artikler med flere Parcelnumre, indtil Tilladelse fra Amtslandinspektøren om, at Overdragelsen ikke var i Strid med Lov Nr. 331 af 28. Juni 1920 § 1 og 2, eller Landbrugsministeriets Dispensation fra disse Bestemmelser forelaa. Derefter er det saa blevet Praksis i de sønderjydske Landsdele, at enhver Ejendomshandel, der indføres i Grundbogen, er afhængig af Amtslandinspektørens Attest. Cirkulærets Bestemmelser blev senere i udvidet Skikkelse optaget i den nugældende Udstykningslov Nr. 166 af 1. April 1921 § 3, saa at enhver Ejendomshandel forelægges Amtslandinspektøren, før Indskrivning i Grundbogen kan finde Sted.

Vi hilser det i Sønderjylland med megen Tilfredshed, at vi nu faar faste Lovregler paa dette Omraade, og jeg kan for saa vidt kun udtale min Glæde over det foreliggende Lovforslag. Jeg kan med Hensyn til Enkelthederne i forskellige Henseender slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalte. Der er nede hos os megen Betænkelse ved 3die Stykke i § 1, det er det, som allerede er blevet omtalt, at Ejendomme ikke maa nedbringes under  $\frac{1}{2}$  ha. Det finder vi er en alt for lav Grænse. Jeg har sat mig i Forbindelse med forskellige Mænd dernede, der besidder megen Indsigt og Indflydelse paa disse Omraader; men alle er enige om, at denne Grænse er ikke acceptabel, og at man maa søge at hæve den om muligt op til  $1\frac{1}{2}$  ha. Det har hos os i stor Udstrækning vist sig, at disse smaa Dværgejendomme, som vi fik en hel Del af ved Udstykninger i Slutningen af det 18de Aarhundrede, er uheldige. Vi havde jo i Sønderjylland Krongods paa tilsammen 44 000 Tdr. Land, der da blev udstykket, og ved Siden af Bøndergaarde blev der oprettet en Mængde ganske smaa Ejendomme, der ikke har kunnet hævde sig, men er forsvundet efterhaanden, fordi de var urentable og uheldige; det er den almindelige Erfaring hos os. Det skal man modvirke. En lille Ejendom maa være en Ejendom, der kan ernære en Familie, saa Manden ikke skal søge andet Erhverv ved Siden af. Man har ogsaa Betænkelse ved sidste Stykke af § 1, som angaar samlede Skovstrækninger. Der har vi ogsaa særlige Forhold i Sønderjylland, idet store

Skovstrækninger er udstykket imellem Bønder og Husmænd i meget smaa Parceller, uden at det har givet Anledning til Misbrug eller uheldige Forhold; derfor ønskes der fra sønderjydske Side en Ændring med Hensyn til denne Paragraf.

Endelig er der § 5; imod den har man den samme Indvending. Det hedder i 1ste Stykke: „Landbrugsejendomme med et Tilliggende af 180 Daler Skyld maa ikke forøges med anden Jord“ o. s. v.; der mener man, at denne Grænse ligger for lavt, man ønsker den sat ret betydeligt op under Hensyn til nedarvede Forhold og ogsaa under Hensyn til den Frihed, som vi ønsker maa raade paa dette Omraade.

Dette er altsaa de væsentligste Indvendinger, man fra sønderjydske Side gør gældende mod det foreliggende Forslag. Ellers kan jeg kun udtale min Tilfredshed med det, og jeg haaber ogsaa, det vil lykkes at faa en Del af disse Bestemmelser ændret under Behandlingen i Udvalget — jeg antager, at dette Lovforslag henvises til samme Udvalg, som faar med den almindelige Udstykningslov for Kongeriget at gøre.

**Ulrich:** De foreliggende tre Lovforslag tilsigter jo at give ensartede Regler om Vedligeholdelsespligten for Landbrugsejendomme og om Jords Udstykning og Sammenlægning. Disse Bestræbelser kan vi fra vor Side fuldt ud billige, idet det selvfølgelig er bedre at have bestemte Regler, dette Forhold vedrørende, samlet under eet end at have spredte Bestemmelser rundt omkring i anden Lovgivning. Om nu den Kommission, som har været nedsat til at forberede denne Lovgivning, og paa Grundlag af hvis Betænkning disse Lovforslag er udarbejdet, netop har truffet det rigtige, kan selvfølgelig være Tvivl undergivet. Selve Betænkningen fremkom med ikke saa faa Særstandpunkter paa forskellige Omraader, og dette beviser, at der indenfor Kommissionen har været forskellige Synspunkter paa forskellige Omraader; men i det store og hele maa jeg mene, at man maa anerkende det Arbejde, vedkommende Kommission har gjort. Men derfra og til at acceptere de forelagte Lovforslag i den Skikkelse, hvori det har behaget Landbrugsministeren at forelægge dem, er der dog et stort Spring. Vi kan ganske tiltræde Ønsket om at sikre bestaaende Landbrugsejendomme mod uretmæssig Nedlæggelse, men vi maa dog mene, at det at kalde en Ejendom med et Tilliggende af ca. 7 Skpr. Land Jord for en Landejendom, er at gaa alt for vidt; vi